

Føroya Sosial-Demokratur

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 51

Lýsingarprísir fyri mm: 20 oyru á
1. síðu, 15 oyru á 3. og 4. síðu

Leygardagin 23. desember 1950

Bladið verður bílagt á posthúsinum, og
kostar kr. 2,50 + porto um fjórðingsárið

24 Árg.

Sosialurin ynskir øllum lesarum sínnum gleðilig jól.

Jólahátíðin mikla er í hond-
um, og samstundis vita vit at
áfríð reiduliga er farið at halla.

Frá fornöldini av hefur hendan
hátíðin verið hildin sum
gleðishátíð yvir at ljósið nú
verður at fáa vald á myrkrinum.
Soleiðis hildu okkara foraldrar-
fedrar hesa hátíð, og soleiðis
hava vit í nýggjari tíð hildi há-
tíðina, sjálvt um hon við krist-
indóminum hevur fingið ein
annan týðning og annað virði
fyri mannaættina.

Vit bera fram størstu og bestu
ynskir um ljósari tíðir, um fríð
bróðurskap, eyðnu og hjartari
komandi dagar fyri mannaættini.
Alt samalt gott og prís verdugt;
men hóast øll hesi føgru ynskir,
so tykist tað sum um myrkið
og tær trælbindandi krefturnar
í heiminum fáa fastari vald,
eisini á teimum einstøku mennisk-
junum, ið móðast og kryplast
undir tyngri og tyngri byrðum.
Sundurlyndið í fólkinum orsakar
beinleiðis at hin einstaki mað-
urin og hin einstaka kvinnan
ikki fær ta tillveru, ið teimum
er givið frá barnburði. Hetta
sama sundurlyndið kemur fram
millum teirri, ið lóggeva skulu
landinum og heldur áfram við
sini spjældandi orku líka inn í
heimini, so sjálvt hitt friðhagaða
staðið, heimið, verður merkt av
hesum oyðandi sundurlyndinum.

Tær frælsandi bróðurskapar-

kenslurnar, ið av röttum skuldi
verið mannaheimsins eykenni
koma ikki til sín rætt. Tær
røddur, ið berjast fyri hesum
gylta endamáli, verða ikki hoyrd-
ur, tí aðrar røddur, ið prædika ná-
tionalan skilna fólkana millum
og veitra við glitrandi gulli fáa
fólk at gloyma lívsins størstu
dýrgripir, og harvið ta frælsandi
ábyrgdina, ið vit hava hvør fyri
øðrum.

Tað er lætt at fylkjast um
felagsynskið: eini gleðilig jól;
men tyngri og torførari at geva
hesum fögru orðum eina livandi
kraft í tí dagliga lívinum — í
gerandislívinum sum kemur aft-
aná, sjálvt um vit hava hátíðar-
hildið og fagnað komingini av
teirri ljósi tíðini.

Vónin er livandi, og vit vita
at eisini hesin dapri heimurin
eigur gróðandi orku, ið skapa
kann eina betri tilveru fyri øl-
lum teimum, ið av lívslagnuni eru
komin at liva á lívsins skugga-
síðu og vit eiga øll sumul at
gera okkara til at hin komandi
ljósa tíðin eisini kann senda
sínar lívgandi ljósgeislar til hvørt
einstakt mannaheima, so tað av
sonnum verður vakt til menn-
andi lívsverk fólki og landi til
gagn og frama.

Vit senda øllum okkara lands-
monnum okkara heitastu ynski
um eini gleðilig jól.

OTTAMANNAFARIÐ SAKK, MANNINGIN BJARGAÐIST

7 des. vóru bert tveir bátar
á útróðri, sambandsbáturin og
fólkaflokksbáturin. Útróðrar-
líkindi vóru ring, og allir menn
hildu tað vera óðamannaverk at
fara við slikum bátum. Báðir
vóru illa lóstaðir í havóðnini
hin 8. nov., ja, fólkaflokksbát-
urin var rættuliga illa farin;
hann hevði fingið fleiri ringar
sjógvur, og hartil hevði Fjúr-
andabáturin siglt á hann og
millum annað stókkð fleiri árar
av um skeytan. Heldur ikki
var manningin aftur fyri seg
komin. Summir vóru í ongun
oljuklæðum; tey hövdu teir mist
hin 8. nov., summir meir og
summir minni.

Móti kvöldi ótlaði hann veðrið
rættuliga, og teir stríddust meiri
enn teir vóru mentir fyri at
vinna upp undir land. Sam-
bandsbáturin kláraði seg so to-
luliga, men fólkaflokksbáturin
toldi ikki teir mongu brotasjógv-
ar. Teir oystu og royndu at
rógva, men ov langt var til lands;
tað sást týðuliga at menninir
vóru útlúgvadur.

Kommir tætt upp undir land
gekk eisini streymurin teimum
ímóti, og so við og við fóru teir
róðursmóðdu menninir at leggja
inn, ein fyri og annar eftir. Nú
var einki at gera uttan at fáa
hjálp, og hjálpin var ikki so
langt burtur. Tætt frammanfyri

var sambandsbáturin, og ikki
langt av leið var javnaðarbáturin,
ið farin var at leita, og sum í
djúpastu samkenslu vildi koma
hesum neyðstøddu fullveldishetj-
unum til hjálpar. Snotuligur
var javnaðarbáturin á at líta.
Nýliga istandsettur, nýtt reytt
segl og við reystligum kappum
innanborða. Væl vóru teir heitir;
teir hövdu Einar innanborða.
Summir hildu at best var at
rópa á javnaðarbátin, men so
var tað at Hákun rakti við at
hann hevði føroyskt flagg. Tá
teir hetta frættu vóru allir skjótt
á einum máli, at har var einki
at gera, best var at biða sambands-
bátin um hjálp. Kristian var
kvikur við hjálpin, og stutta
øtu aftaná vóru allir fullveldis-
menninir í sambandsbátinum.
Fólkaflokksskutan hvarv í eygsjón
teirra, men tað tyktust teir ikki
at leggja nógv í, teir kendu seg
sum heima.

Glaðir yvir bjargingina vóru
teir skjótt samdir um, at tað
var býttleiki at teir skuldi rógva
við hvør sínum báti; hereftir
skuldi teir í felag manna bát, og
Kristian skuldi verða formaður.

Um onkur skuldi funnið leysar
lutir av fólkaflokksbátinum eru
teir lættir at kenna. Á seglin-
um stóð: **£**, á mastrini: **Sperm**,
á eyskarinum: **Spell**, á róðrin-
um: **Uvak**. Árarar vóru ymiskt
merktar: **Sjóvinnubankin**, **Mer-
cado**, **Føroya fiskasola o.s.fr.**

Í kaggonum var dansk Molly

Sambandsbáturin er nú ov-
mannaður, og tað er illa hugsandi
at henda gamla skútan flýtur
fleiri ár afturat, og tað verður
ikkí á hvørjum sinni at bjarging
verður so nær við hondina tá
óhapp henda; men tað er nú
heldur eingin missur fyri landið
um nakrar av hesum foroldaðu
skúturnum fara fyri einki;
tær eru landinum ein dyrur
kleppur.

Tá sambandsmenn nú taka
hina gomlu fólkaflokksskúta
til fyrmynd og vísa á hvussu
nyttuleyst tað er at sanera hesar
gomlu rustikustarnir, so er hetta
ikkí rætt. Hygg javnaðarbáturin,
har hevur saneringin hjálpt, og
við tí núverandi skútin vilja
teir lættliga föra slíkan fong til
landið, at teir um fyrr ár kunnu
fáa sær eina nógv størri skútu,
og tað vera teir noyddir til, tí
tað verður ikki leingi til tann
núverandi skútan ikki rúmar
manningini.

Til Fólkaflokkin — Sambandsflokkin nýggja.

Tað má sigast um H.A. Djur-
huus at hann er beinrakin yrkj-
ari. Hoyr hvat hann á sinni
yrkti um stjórnansliðið:

Tá stórmannslíðið fylkti seg,
tá seg tað fólksins merg;
tað ferðaðist á frælsisveg —
tá flentu fjøll og berg.
So fagurt stórmannslíðið kvað
um fosturland og eyð,
og fáur mundi gruna tað,
at hvørt eitt kvæði leyg.

Tú raggar tær á rangum veg,
tí tað skal standa fast,
at tínir kosnu sviku teg
við fyrsta vápnakast.
Tí dáln teirra merki er
als ikki frælsis flog,
og hann, ið slíkt eitt merki ber,
ber altíð deyðans boð.

Keypið Útiseti V.

Árbók Føroyingafelags, Útiseti
V. er komin. Hetta er ein ár-
bók sum er so góð, at tað er
ein spurningur, um nakað skriv
í Nordurlondum í síni art gong-
ur yvir hana. Tað er tí bæði
synd og skomm, at hon verður
selgd so lítið í Føroyum, at hon
als ikki kann bera seg fíggjar-
liga. Tað kann ikki sterkt nokk
sigast við hvønn einsæran, sum
hevur ein flóna í sær fyri før-
oyskum máli og mentan: Key-
p hesa bókina, fá granna tín at
keypa hana. Tað ber ikki til at
henda bók skal noyðast at halda
uppat at koma, tí vit vilja ikki
keypa hana. Legg til merkis, at
eingin sum skrivur í hana ella
leggur hana til rættis fær eitt
einasta oyra afturfyri. Hetta er
ikkí eitt skriv sum kemur fyri
egnan vinning, men bert eitt ar-
beiði sum nakrir menn —
fyrst og fremst hövundarnir
Chr. Matras og Karsten Hoydal
— gera fyri at fáa okkurt gott
út á føroyskum máli. Vit tveita
pening burtur á so mangan hátt
bæði fyri tað og tað. Latið
okkum nú gera álvara av at
keypa eitt eintak. Lít á, at hetta
er góður lestur — av ymissum
slag, á firndargóðum máli.

Keyp útiseti V. og fá onnur
at keypa tað.

Heðin Brú.